

1.

*„Mindig a bolnapra mosolygok,
Elhagyom onnan, ahol bolygok,
Úgy vágytam ide s most már szállnék.
Óh, én bolond, bús, beteg árnyék.”
Ady Endre*

Utálok hajnalban kikelni az ágyamból. Nagy bögre kávé nélkül nem is vagyok képes erre a műveletre. Ezzel az alapgyűlölettel szívemben állítom, hogy „korán kelés” és „korán kelés” között is léteznek nehézségi fokozatok. Szerintem, ha durván kevés alvás áll rendelkezésünkre és ébredésünk oka cseppet sem motiváló, az egy fájdalmasabb formája a „korán kelésnek”.

2010. szeptember 15-én nem jelentett problémát a hajnal két órakor fülsüketítően ordító ébresztő gyors hatástalanítása. Éreztem, hogy ezen a napon sok minden megváltozik és a következő pár hónap olyan hatást gyakorol majd életemre, amely alapjaiban változtatja meg jövőmet.

Az egész történet még tinédzser koromban kezdődött. Fogalmam sincs, miért, de nekem mindig „mehetnékem” volt. 14 évesen kollégiumba költöztem, 18 évesen pedig Budapestre, albérletbe. Végül megpályáztam egy külföldi ösztöndíjat, amelyet sikeresen el is nyertem. Spanyolország lett a befogadó országom. Azért döntöttem az Ibériai félsziget mellett, mert ott jó meleg van, és olcsóbb a Zara. Ezzel remélem rávilágítottam arra a tényre, hogy gyakorlatilag teljesen mindegy volt, hova nyerem el az ösztöndíjat, csak végre mehessek. Pedig nem mondhatnám, hogy rossz

életem lett volna otthon: szüleim együtt vannak és roppant odaadóak, sok a jó barátom, aki szeret, és akkoriban már másfél éve kiegyensúlyozott párkapcsolatban éltem egy megbízható, értelmes fiúval.

Ezen a szeptemberi reggelen is ez a „megbízható és értelmes” fiú feküdt mellettem Hartán, a családi fészekben. Számára fájdalmasabb lehetett a korai ébredés, hiszen ő nem ment sehová világot látni, csupán visszautazott velünk otthonába, Budapestre. Búcsúzkodni sem volt kedve. Meg is egyeztünk abban, hogy valahol a külvárosban kitesszük a kocsiból, és családommal csak utána megyünk ki a repülőtérre. Számára ez valamiért kényelmesebbnek tűnt.

A gyakorlat persze egészen mást hozott. Késve indulunk el otthonról, és még az utolsó pillanatokban is a mérleg mellett állva fogtam a fejemet, mondván hogy „ez a csomag még mindig több, mint 20 kiló!”. Anya igyekezett higgadtan kezelni a dolgokat, és óvatosan kiemelt egy fölösleges pár cipőt a bőröndből. Apa idegesen ordított: – Indulni kéne! Ancsi, erre lett volna alkalmad tegnap este is!

Míndeközben Gábor nyüzött arccal bámulta a konyhánk falát és lassan kevergette asztalon gőzölgő teáját. Ritkán vágott ilyen bárgyú képet. Többnyire vagy az eltökéltség és a tenni akarás, vagy épp ellenkezőleg, a gyengeség és elhagyatottság volt látható arcán. Egyébként egy végtelenül értelmes, kissé öntelt, önmagát a középpontba helyező karakternek írnám le őt, aki alkalomadtán mindenki másnál mélyebbre volt képes süllyedni, miközben saját démonjait kergette. Apám legközelebbi dührohamáig elidőzött rajta a szemem: dús, torzonborz haja az átlagosnál is kócosabbnak tűnt, vastagkeretes, fekete szemüvege pedig ettől eltérően intelligenciát csempészet küllemének. El is érzékenyültem

egy kicsit, miközben méricskéltem őt, de nem ez volt a búcsú helye.

„Majd elköszönünk valahol egy ismeretlen buszmegállóban, miközben apám vészvillogóval félrehúzódik a külváros valamely elhagyatott útján”- gondoltam. Nem hangzott túl jól a belső fülnek.

A nagy, hollywoodi giccsfilmek is megannyiszor alátámasztották, hogy nincs romantikusabb egy repülőtéren való búcsúzkodásnál, Gábor viszont túl makacs volt ahhoz, hogy ezt belássa. Nem maradt más megoldás, mint hogy kihasználjam a késésünk nyújtotta szükséghelyzetet. Addig kellett halogatnom az indulást, míg végül nem marad időnk bemenni a fővárosba.

Így is lett.

5:10-kor begördültünk a hajdani Ferihegy repülőtér 2-es termináljához. Eddigre Gábor is elfogadta a tényt, hogy nem volt időnk kitenni őt a város egy külső szegletében.

A főbejárat előtt újabb ismerős arcot pillantottam meg: nővérem, Leila várt rám, aki akkoriban Budapesten lakott barátjával. Kiutazott hozzám egy búcsú erejéig.

Ahogy mellé értem súlyos bőrdíjaimmal, egy szokatlan, sajnálkozó mosolyra húzta száját. Messze áll tőlem bármilyen jellegű, érzelmes köszönési forma, amikor vele találkozom, ezért inkább megjegyeztem, milyen jól áll vállig érő, göndör, vöröses hajához barna szövet kabátja.

Külső szemmel furcsának tűnhet ez a rideg kapocs köztem és a családom között, de szeretjük egymást. Gyerekkoromban egyfolytában anya nyakán lógtam, puszilgattam, csókolgattam őt, majd később, kamaszként, teljesen elzárkóztam. Anyum híres a szorongó, rideg viselkedéséről, de ettől még egy törődő, jószívű ember. Nagyszerű anya. Nem kell hozzá pszichológusi végzettség, hogy megállapítsuk, az ő mintájára lettünk mi is ilyenek.

Ötfős, gyászos társaságunk perceként keresztül mereven állt a repülőtér bejárata előtt. Olyanok voltunk, mint az egymást rég nem látott rokonok, akik nehezen törnek meg a csendet. Nővérem – tekintve, hogy családtagjaim közül korábban ő állt 3 és fél éves pluszsal a legközelebb hozzám – hamar leolvasta gesztusaimból, hogy szeretnék pár percre egyedül maradni Gáborral. Beterelte apát és anyát a sok felszálló turista közé, amiért igazán hálás voltam neki.

Ez volt a búcsú helye és ideje.

– Hát itt volnánk – törtem meg hosszú idő múltán a csendet.

Mindketten tudtuk, a gépem felszállásával egyidejűleg a mi kapcsolatunk zökkenőmentesen landol egy képzeletbeli, sötét garázsban. Anno nem akartam, hogy csak szakítás árán fogadhassam el ezt az ösztöndíjat, de Gábornak szent meggyőződése volt: a távkapcsolatok mind halálra vannak ítélve. Azt viszont egy pillanatig sem várta el, hogy elutasítsam a lehetőséget. Számtalan kisebb-nagyobb veszekedés előzte meg a búcsú pillanatát, amelyek során nem egyszer írtam körül azt a negatív, futurisztikus képet, amelyben majd a repülőtér bejáratánál állva szakítunk. Mégis így lett. Utólag megvallva, egy részem nagyon is szerette ezt a befejezést. Vonzott a drámai fordulat. Biztos voltam benne, hogy Gábor is így érez. Elvégre is, a sok hasonlóság miatt szerettük meg egymást. Ha férfinak születtem volna, talán pont olyan lennék, mint ő.

– Hát itt – vette át a fonalat erőtlenül. – Nem nagyon készültem fel arra, hogy mit fogok most mondani.

– Nem baj – válaszoltam, és magamhoz öleltem. – Nem sokára jövök haza. Fel sem fog tűnni, hogy elmentem – hazudtam.

Jól esett úgy búcsúzkodni, mintha ez nem jelentené a kapcsolatunk végét. Kevésbé nehezült el a szívem mellkasomban.

A következő pillanatokban a testbeszéd vette át a szerepet, és mi egyre erősebben öleltük egymást. Éreztem, hogy szíve hevesen kalapál és szaggatottan veszi a levegőt. Gábor nem az a típusú férfi, aki szégyellte, ha elérzékenyül. Épp ellenkezőleg: nagyon gyakran láttam őt sírni. Számomra ez soha nem jelentette, hogy kevésbé férfias. Rendelkezett egy olyan lírai, hiperérzékeny arccal, amellyel egész más oldaláról tudta szemlélni az őt körülvevő világot. Gondolatok, ötletek, érzések milliói cikáztak a fejében egyidejűleg, de ez a tehetség sokszor gondterhesnek bizonyult számára.

Pár perc elteltével elengedtük egymást, és mosolyogva állapítottuk meg, hogy mindkettőnk szeme megtelt könnyel. – Be kell mennem – zártam lassan a búcsút. – Vigyázz Fannira! Csak te maradtál neki.

Halkan bólintott. Mély levegőt vett, megrázta magát és letörölte könnyeit arcáról. Hangja hirtelen átváltott, színlelt erőt, határozottságot sugárzott:

– Jó. Akkor én most elmegyek a buszmegállóhoz. Tényleg nem bírom ezt tovább. Egyszerűen megfordulok, és nem fogok hátranézni. Rendben?

Most én bólintottam. Elengedtük egymást. Pár lépés hátrafele gyaloglás után sután intett, majd megfordult és határozott léptekkel eltávolodott tőlem. Én is bementem a terminál aulájába, ahol elemi erővel tört ki belőlem a sírás. Nővérem oldalról becserkészett, szokatlan gyengédséggel átölelte vállamat és a fülembé súgta:

– Ne aggódj, hamarosan visszajössz hozzá.

Ez természetesen nem így lett, de ahogyan arra már céloztam: egy ilyen kegyes hazugság – bármilyen egyértelműen hamis – meg tudja nyugtatni a zavarodott lelket.

Zökkenőmentesen zajlott le a szokásos repülőtéri macera. A kezem remegett miközben átnyújtottam személyi igazolványomat. Szemem sarkából a mérleg kijelzőjét figyeltem.

– 19,8 kilogramm. Épphogy – jegyezte meg mosolyogva a légitársaság ügyeletes munkatársa.

Eddig már máskor is eljutottam, de ezúttal nem álltam meg a csomagok átvizsgálásánál és búcsúztam el valakitől, hanem tőlem köszöntek el, és nekem kellett áthaladnom azon a bizonyos kapun.

– Vedd le a nyakláncot, be fog csipogni! – mondta anya. Félretúrte hajamat, hogy megközelíthesse a szóban forgó ékszer csatját. – Az övedet is le kéne venned még most, és betenned a kézipoggyásza. Befér az még oda? Lehet, nem kellene széthúzni a cipzárt. Akkor viszont add ide, inkább hazaviszem.

– Jó lesz ez így, majd leveszem, ha kell – válaszoltam, jelezvén, hogy mással kellene foglalkoznunk. Szerencsére egyértelmű volt a célzás, és anya is abbahagyta hajam igazgatását.

Elsőként apát öleltem meg. Ő persze a maga módján, rezzenéstelen arccal viszonzta a gesztust, és óva intett, hogy vigyázzak magamra. Leila ennél jóval gyengédebb volt, már-már ijesztően érzelmes. Emlékeztetett rá, hogy hamarosan újra látjuk egymást, hiszen Karácsony előtt kijön hozzám látogatóba.

Utoljára anyát öleltem meg. Ő természetesen sírt, de még így sem bocsátkozott túl heves gesztusokba. Szelíden mosolygott és vörös szemeit dörzsölgette.

– Írj, amint megérkeztél, légy szíves – mondta, különös hangsúllyal a mondat végén. (A múltban ugyanis rossz szo-

kásom volt elfeledkezni arról, hogy szüleimet értesítsem hollétemről.)

Azzal elindultam a kapukhoz, ők pedig lassan eltűntek mögöttem. Bőven volt még időm a felszállásig. A maradék perceket arra használtam ki, hogy szemügyre vegyem, hogyan is zajlik egy ilyen reptéri átvizsgálás.

Először készültem a felhők közé.

Volt itt mindenféle ember: nyaralására boldogan készülődő család, fontoskodó üzletember, magányos ötvenes és pár, hozzám hasonlóan ijedt fiatal. „Mindenkinek megvan a maga kis története, hogy miért utazik, kivel találkozik, mit szeret, mit tart fontosnak az életben” – gondoltam. Én többnyire azért utaztam, mert nem tudtam volna pontosan megfogalmazni, mit akarok az életemtől. Reméltem, hogy Spanyolország megmondja nekem.

A váróteremben jutott eszembe először, milyen nehéz lesz más nyelven kommunikálni a körülöttem lévőekkel. Nem tartottam magamat túl jó angolosnak, az ösztöndíj-program nyelve pedig angol volt. Ettől a gondolattól idegesen rázni kezdtem a lábamat.

– Attention, Milan Flight LH 1833! Attention! – szólalt meg a hangosbemondó, és a körülöttem ülők egy emberként pattantak fel székeikből. Biztos, ami biztos, újoncként én is gyorsan beálltam a sorba, holott ennél a légitársaságnál mindenkinek megvolt az előre lefoglalt helyjegye.

Percekkel később elfoglaltam ablak mellé szóló helyemet és gondosan becsatoltam magamat. Mellettem egy idősebb férfi foglalt helyet, aki – hogy is mondjam – nem szenvedett alultápláltságtól. Igazság szerint jogosan megkövetelhettem volna tőle a helyjegyem árának felét. Mellette egy idősebb asszony ült, aki az első pillanattól kezdve beletemetkezett női divatmagazinjába.

A repülőgép halkán zúgott alattam, de még nem mozdult meg. Folyamatosan ültek le az utasok körülöttem és én kezdtem magamat elunni. Nagypapám javaslatára, résnyire nyitott szájjal vártam a csodát (szerinte így nem dugul be a fül felszálláskor), ami még sokáig nem következett be. Kezembe akadt telefonom. Anyukám még a kocsiban felhívta a figyelmemet rá, hogy ki kell kapcsolnom a készüléket fedélzeten tartózkodásom ideje alatt. Még mielőtt ezt megtettem volna, elküldtem egy rövid, egyszavas üzenetet Gábornak. A három szavas válasz szinte rögtön érkezett:

„Én is téged!”

Érdekes élmény a felszállás: ahogyan hirtelen, kirobbanó erővel nekilődül a vasmadár, majd – amikor már éppen kellemetlenül elkezd rázkódni az ülés – orral előre, fokozatosan az égbe emeli utasait.

Nem féltem egyáltalán. Az idő csodálatos volt. Sehol egy felhő az égen. Kíváncsian kémleltem a fokozatosan zsugorodó repteret, majd egész Budapestet, végül a távolodó Magyarországot.

Amint elértük a repülőmagasságot, szomszédom jobbnak látta megszabadulni a hasába ékelődött biztonsági övtől. Még egy utolsó horkantott, majd mély álomba zuhant. Arra sem ébredt fel, hogy bő óra elteltével megkezdjük a landolást Milánó fölött. Épphogy megkaptam nyúlfarknyi szendvicsemet a személyzettől, máris ereszkedtünk lefelé.

Az első leszállás élménye kellemetlenül érintett. Hirtelen csapódtunk a milánói pályára, amitől úgy előre estem, hogy orral beleszaladtam az előttem ülő támlájába. A személyzet egy tagja kíváncsiskodva mellém lépett: